„Pentru Dumneavoastră Doamnă"

O „MĂMICĂ" FRANCEZĂ

de DOROTHEA CHRISTESCU

După canoanele frumuseței, maman Cloclo nu este frumoasă; după regulele umane și sentimentale însă, ea este admirabilă prin sănătatea și voioșia ei, prin încrederea în viitor și duioșia ce se resfrâng din surâsul larg și din ochii ca viorelele.

Era în vara trecută, pe Coasta de Azur, într'un hotel foarte „chic" din principatul de Monaco — unul din acele locuri privilegiate unde războiul nu ajungea decât ca o rumoare surdă, unde nu erau spitale, nici lagăre, nici restricțiuni prea severe, nici apărare anti-aeriană; de atunci însă, vai! lucrurile sau schimbat și acolo.

Conițe frumoase, una mai elegantă decât cealaltă, ne mai având decât grija întrecerei pentru a obține o piele cât mai armonios bronzată, își arătau picioarele desăvârșite în „short-uri' sau fustulițe impecabile. Aveau, aceste conițe, numeroase obligațiuni mondene și sportive: abia mai găseau vreme să se odihnească în camerele lor cu obloanele trase, între șase și șapte, înainte de a proceda la mult complicata, mult minuțioasa și mult decisiva aparițiie la aperitivul de seară din barul cazinoului. Unde să găsească, frumoasele doamne, multe din ele odată sau de două ori mămici, timpul să se mai ocupe și de îngerașii lor? Îi vedeau în treacăt, le surădeau regretând că nu pot să-i sărute — din cauza „rouge-ului"— și, trecând unghiile de carmin prin bucleie lor, puneau câteva întrebări, mai mult sau mai puțin distrate, nurșei, apoi se grăbeau spre ocupațiile serioase: partida de „crawl", de sky-nautic, sau de tenis, dacă nu chiar partida de flirt sau de bridge...

Admiram, desigur, pe aceste frumoase specimene femenine, ca pe niște imagini extrem de plăcute ochiului; poate chiar le invidiam pentru forma lor exterioară, — cum spuneam la pensionat la „Pompilian". Însă admirația mea întreagă, admirația mea sinceră și caldă, se îndrepta către aceea cu care așa fi dorit cu dragă inimă să semăn din toate punctele de vedere: o tânără mămică franceză, o mămică în adevăratul sens al cuvântului. Înaltă, subțire, cu părul castaniu deschis, decolorat ici colo de soarele prea puternic, cu obrajii fardați doar de arșiță, ea avea ochii de culoarea viorelelor noastre, un surâs larg și dinți uluitor de albi. Era singură aci, în vilegiatură cu cei doi copii ai ei: un băiat și o fetiță, șase și patru ani; bucleie și obrajii mamei, ochii desigur ai tatălui.

Adesea ori cinam ceva mai de vreme decât ceata mondenă, pentru a privi, în sufrageria-terasă a hotelului, cum, la masa de alături, maman-Cloclo — așa o botezaseră micuții pe mămica lor care se numea Clothilda — dădea de mâncare copiilor ei. Privirea cu care ea îi învăluia era atâta de limpede și de duioasă! Dragostea cu care se apleca asupra lor îndrumându-le gesturile încă șovăitoare, era atât de afectuoasă!.. Numai voe-bună, surâsuri, șoapte cuminți și glasuri argintii în colțul lor! Maman-Cloclo, ea însăși o copilă, părea că se joacă cu două păpuși animate.

Nu mă săturam să-i privesc! Era în același timp cel mai frumos, cel mai mișcător și cel mai pur tablou pe care l-am admirat vreodată...

Încă dela nouă dimineața, mămica lor îi ducea la „Beach": alerga cu ei, se juca cu pietricele colorate pe saltelele de plaje portocalii, sau la malul mării, acolo unde panta este dulce și valurile se pierd în crețuri dantelate de spumă. Ziua era a lor!

Iar eu mă gândeam: „Clothilda nici nu bănuește — din fericire! pentrucă aceasta, cine știe, i-ar altera, poate, grația naturală, a simplicității — că cei doi copii îi sunt cea mai frumoasă dintre podoabe".

. . . . . .

Mi-am adus aminte de toate acestea, deunăzi, în mănăstirea unde sunt refugiată, când una din acele excesive și insuportabile, autoritare și atotștiutoare, demonstrative și cicălitoare, arogante și de-bătut surori de ale mele întru Eva, mi-a afirmat pe un ton superior ce sfida orice încercare de replică:

— „Franțuzoaicele? Doamne, Dumnezeule! Ce știu zăpăcitele alea când e vorba de cum să îngrijești un copil?! Da, vorbește-mi de altele, ma chère! Înțeleg și eu. Dar de o franțuzoaică?! Ce poate fi copilul în casa unei descreerate care nu știe decât să se fardeze și să cocheteze? Poate doar un fel de a șantea roata la căruță....." Și așa mai departe...

Stimată doamnă X sau Y, probabil că nu ai fost niciodată în Franța. Pentrucă dacă ai fi fost, ai fi văzut importanța care se dă acolo copilului, ai fi constatat că lucrătoarea cea mai săracă își are copilul hrănit și îmbrăcat mai bine decât mulți dintre așa zișii „copii de boer" de la noi; ai fi învățat că în locuința cea mai modestă, colțul cel mai frumos, mai bine expus la soare și mai aerisit, este colțul destinat copilului; ai fi asistat adesea la spectacolul întreruperii unei circulații întregi de automobile pe o arteră principală din mijlocul Parisului, pentru a se lăsa să treacă un cărucior de copii; ai fi observat gestul spontan și simultan al mai multor persoane ce sar de pe bancă, în metrou sau autobuz, când se urcă o femee cu un copil de mână — nu mai vorbim de o femee însărcinată, sau de o persoană, fie ea femee sau bărbat, care poartă un copil în brațe!

Dacă totuși ai fost în Franța stimată doamnă X sau Y, atunci ești de plâns: ignoranța dumitale inseamnă superficialitate. Nu ai luat aminte decât la cele câteva mii de pariziene delicios de evanorate, care au în cap o mulțime de lucruri ușoare; nu ai privit și nu ai judecat decât după acele manechine mondene ce constituesc publicul „palace"-urilor, și printre care maman Cloclo pare o solitară. Dacă ai fi căutat mai departe, ai fi înțeles că — din fericire pentru Franța, — nu ele sunt o generalitate, nu ele sunt „femeea franceză", ci ea, sănătoasa, duioasa și inimoasa maman Cloclo.

Fetița are doi ani: aceasta îi este prima rochiță de „domnișoară". Nu știm ce o încântă mai mult: culoarea roz a materialului, floricelele imprimate sau brodate de mămica ei, garnitura de „nids-d'abeille" din talie, sau poate pur și simplu ursulețul ei drag, și puțin cam ciupit de molii?...

A fi mamă este cea mai sfântă, mai nobilă și mai frumoasă menire a femeei

DESPRE GREUTATEA NOULUI NASCUT

O bună supraveghere a copilului dela naștere chiar în scopul de a-și da seama — mama sau medicul — de evoluția sănătății lui, face necesară cântărirea.

In mod normal, copilul la naștere are între 3 și 3.500 kg.; băieții cântărind ceva mai mult de cât fetele. Cât despre înălțimea noului născut, ea este de o jumătate de metru. In afară de aceste date normale, se poate afirma că orice copil născut cu greutate mai mică de 2 kg. și măsurând mai puțin de 40 cm., nu are șanse să trăiască.

Din greutatea pe care o are la nastere, copilul pierde, în primele trei zile de viață, câte 100-110 grame; alte trei zile rămâne staționar, și pe urmă începe să crească, astfel ca în a zecea zi să ajungă la greutatea dela naștere. Cauza pentru care la început copilul scade în greutate este expulsarea *meconium*-ului, care nu sunt materii fecale propriu zise, ci o materie negricioasă, formată din celule din învelișul intern al intestinelor, colorate de fiere.

După zece zile, greutatea copilului trebue să fie în continuă creștere. Dacă ea nu sporește, înseamnă că micuțul este bolnav, sau că are nevoe de un alt regim alimentar.

Iată cum simpla cântărire a copilului, dă elemente puternice de a judeca starea sănătății lui.

Mama trebue să știe că: între o lună și trei luni, copilul câștigă 25—35 grame zilnic. Intre trei și patru luni, 20—50 grame zilnic. Intre cinci și șase luni, 15—20 grame zilnic. Intre șapte și opt luni, 10—15 grame zilnic. Copilul normal își dublează greutatea la șase luni; și-o împătrește la doi ani.

CUM FAVORIZĂM CREȘTEREA UNUI COPIL

Mulți părinți sunt îngrijorați, închipuindu-și că copilul lor nu crește, nu se desvoltă atât de repede cum ar trebui.

Numai din simpla vedere și presupunere, nu trebue să ne facem această părere. Dacă însă controlăm cu cântarul și măsurătoarea și ne convingem că el tot nu crește, atunci să ne gândim serios la următoarele cauze posibile: sifilisul ereditar, turburările gastro-intestinale primuite de alimentația greșită, tiroidele cronice, bolile glandelor endocrine (cu secrețiune internă), tuberculoza ganglionară, adenoiditele, intoxicațiuni cronice, etc.

Cunoscând cauza, o vom combate.

Totdeodată vom păzi aceste regule igienice: nu se va da copilului băuturi alcoolice, cafea, vin, cantități prea mari de carne (mai ales carne de vacă). Vom evita conservele și alimentele cu oțet. Copilul va sta la aer curat. Vom scoate vegetațiile adenoide, dacă el le are. Vom recomanda exerciții zilnice în aer liber, fricții uscate pe tot corpul și, la nevoe, electricitate statică.

Cât privește medicamentele, ele vor fi prescrise de medic, după fiecare caz în parte.

DECE UNII COPII DORM MAI GREU DECAT ALȚII?

Cauzele pot fi numeroase. Unii copii mai sunt sub impresia celor întâmplate în cursul zilei. Creerul lor mai lucrează, sângele mai e în abundență în creer și pentruca omul să doarmă, se cere ca sângele din creer să mai scadă. Creerul trebue să fie anemiat.

Alți copii au grija școalei a lecțiilor. Se tem că vor întârzia de dimineață.

Un mijloc practic ca ei să doarmă, este de a le face o baie căldicică înainte de culcare, puțină gimnastică respiratorie: să tragă adânc aerul în plămâni și apoi să-l dea repede afară. Copilului nu trebue însă spus că aceste exerciții sunt făcute să-l adoarmă mai repede, căci atunci nu au efectul dorit.

Deasemenea stomacul copilului să nu fie încărcat.

Un ceai de floare de tei, luat înainte de culcare, face mult bine copiilor cari adorm greu.

CE SUNT VITAMINELE

Știința hranei a luat în ultimii ani o întorsătură nouă prin cunoașterea influenței ce o au *vitaminele* în funcționarea organismului.

Nu e în deajuns ca omul să mănânce mult și bine, ci e nevoe să introducă prin alimente și vitamine, substanțe fabricate de plante și de unele animale, a căror cercetare s'a făcut tot mai amănunțit.

Sunt boli, ca rachitismul la copii, ori scorbutul și pelagra, care provin din lipsa unor vitamine. Sunt altele, mai puțin grave, ca anemia, durerile de cap, nevralgiile, datorite iarăși prea puținelor vitamine introduse în corp. In războiul 1914—1918 danezii vindeau tot untul ce-l fabricau, iar ei mâncau margarină. Aceasta fiind lipsită de vitamina *A* la foarte mulți danezi s'a iscat boala orbirea de noapte (nu mai vedeau de loc noaptea); lipsea din hrana lor o substanță numită carotină, o vitamină importantă ce influențează buna funcționare a retinei. Guturaiul rebel, conjunctivitele și în genere îmbolnăvirea mucoaselor s'au dovedit că sunt adesea urmarea lipsei vitaminelor, la rândul lor în strânsă legătură cu hormonii (sucurile fabricate de ghindurile cu secrețiune internă) cu influență atâta de mare asupra funcționării normale a organelor din trup. Vestita untură de pește ce se dă copiilor pentru întărire, își lămurește folosul, fiind bogată în vitamine.

Dar nici în chestiunea vitaminelor nu e nevoe de exagerare. Preparate ce se dau bogate în vitamine nu aduc nici un folos uneori, căci vitaminele își pierd repede puterea, chiar prin simplă fierbere. Vorba românului se potrivește aci de minune: „Nici toate ale popei, nici toate ale doctorului.

Ceeace s'a dovedit sigur este că lipsa vitaminelor aduce unele boli grele, cum este Beriberi-ul scorbutul, rachitismul

S'a dovedit de asemenea că păsările hrănite cu crupe de orez descojit complet, mor în chinuri grele, ca și oamenii. Tot așa marinarii care se hrăneau cu conserve, mureau de scorbut. De când s'a arătat că lămâia cuprinde vitamina *C*, scorbutul aproape a dispărut ca boală.

Ca învățătură trasă din ceia ce se cunoaște azi asupra vitaminelor, reese fapul că trebue să mâncăm cât mai des fructe proaspete. Să nu ne ferim de laptele proaspăt. Sărace în vitamine de orice fel sunt: făina de grâu, uleiur le vegetale, conesrvele de tot soiul și extractele de carne.

PREMIILE ACADEMIEI DE ȘTIINȚE DIN ROMÂNIA

Din cauza împrejurărilor, comitetul Academiei de științe a hotărît să prelungească până la 31 Octombrie al anului curent prezentarea lucrărilor originale în vederea premiilor cu subiecte date, cuprinse în tabloul ce urmează:

3 premii oferite de d. profesor Mihai Antonescu, vice-președintele consiliului de miniștri: 1. Un premiu de 50.000 lei pentru o lucrare cu subiectul **„Cercetări asupra caracteristicelor biologice ale Românilor"**.

2. Un premiu de 50.000 lei pentru o lucrare cu subiectul: **„Potențialul minier și politica economică a României"**.

3. Un premiu de 50.000 lei pentru o lucrare cu subiectul: **„Rolul intuiției în formarea spiritului uman"**.

4. Premiul „Petroșani" în valoare de 100.000 lei, oferit de S. A. R. „Petroșani" pentru o lucrare cu subiectul: **„Cărbunii în economia viitoare a României.** Elemente care vor condiționa și caracteriza economia mondială industrială după actualul război și tendințele ei. Rolul României în configurația economică și industrială în viitor. Situarea cărbunilor în acest cadru".

5 și 6. Două premii oferite de ministerul apărării naționale în valoare de câte 25.000 lei fiecare.

7 și 8. Două premii oferite de ministerul înzestrării armatei în valoare de câte 25.000 lei fiecare.

9. Premiul „General de divizie Gheorghe Potopeanu" în valoare de 25.000 lei.

Subiectele lucrărilor pentru premiile dela nr. 5—9 au fost comunicate de ministerul apărării naționale, prin ordin general, unităților militare.

10. Premiul „Dr. Petre Gh. Pitulescu" de 15.000 lei pentru o lucrare cu subiectul: **„Metabolismul basal și relațiile sale cu diverși factori biologici, cu aplicare în Neuropsichiatrie"**.

11. Premiul „Elvira și Dr. Ion State" de 10.000 lei pentru o lucrare cu subiectul: **„Cercetări asupra fenomenelor bioelectrice în clinică"**.

12) Premiul „Ioan K. Ioanid" de 10.000 lei pentru o lucrare cu subiectul **„Cultura bumbacului în România.**

13. Premiul „Dr. D. Zernoveanu" de 10.000 lei pentru o lucrare cu subiectul: **„Învățăminte noi din chirurgia actuală de războiu"**.

14. Premiul „Ștefan Sihleanu" de 10.000 lei pentru o lucrare cu subiectul: **„Malaria ca factor terapeutic"**.

Lucrările vor fi depuse în manuscris citeț — de preferință dactilografiate — până cel mai târziu la 31 Octomvrie 1944, la cancelaria academiei de științe din România (Facultatea de științe, str. R. Poincaré, 14, et I, București).

—⊙◆⊙—

Dela Asociația generală a învățătorilor

In zilele de 20 și 21 August 1944 are loc la sediul evacuat al Asociației generale a învățătorilor din România, la Stâlpeni-Muscel, ședința membrilor comitetului central al Asociației.

Vor fi discutate o serie de probleme importante ale acțiunii învățătorești

❖

In zilele de 7 și 8 August 1944, membrii comisiunii cenzorilor Asociației generale a învățătorilor: Cornel Schiau-Târnava Mică, Paul Elian-Dolj și Gh. Dumitru-Ilfov, au lucrat la încheierea lucrărilor anului financiar 1943/1944 și la verificarea gestiunii anului expirat.

In continuare, comisiunea cenzorilor a lucrat cu membrii delegației permanente sub președinția d-lui Moise Marinescu, președintele Asociației, avizând asupra mijloacelor și posibilităților de viitor a acțiunii profesionale și sociale a învățătorimii.

SCRISORI DIN BULGARIA

Instrucțiunea publică și bombardările aeriene

Sofia, August

Bombardările anglo-americane au dat o mare lovitură instrucțiunii publice din Bulgaria. După cum a pus-o în evidență ministrul dela acest departament, d. profesor M. Arpandolt, ele n'au distrus numai orașe și localități prospere ale țării și au nenorocit mii de oameni, ci au mai avut și o influență dezastruoasă asupra instrucțiunii publice. Ele au pricinuit închiderea școlilor, din cauza distrugerii edificiilor, a evacuării populației și a pericolului de noi bombardări. In acest chip, s'a luat copiilor și tineretului posibilitatea de a-și continua studiile. Această stare de lucruri nu poate continua, de aceea guvernul a decis ca, dela 1 Septembrie viitor, să deschidă școlile primare și gimnaziile acolo unde este posibil și ținând seama de noile condițiuni. Materiile se vor preda pe scurt, ca să se poată trece programul școlar pe 1943/44 și 1944/45. Trebue, a mai adăugat ministrul, că copiii și tineretul să se poată instrui, căci, afară de pâine, locuință și îmbrăcăminte, „educația și instrucțiunea constituie cea mai mare trebuință pentru popor". Școli primare se vor deschide pretutindeni. Intru cât privește gimnaziile, unele vor rămâne pe loc, iar altele vor fi transferate în orășelele și satele din apropierea capitalei sau a orașelor mai mari.

Nu se spune nimic ce se va face cu universitatea, academia de muzică, academia de bele arte și celelalte școli superioare (tehnice, instrucțiune fizică și finanțe). Se crede însă că și ele vor fi transferate din Sofia în unele orașe din provincie, în total sau în parte. Acesta va fi cazul și cu Academia de științe, Biblioteca Națională și Teatrul Național. In felul acesta, universitatea (cu toate facultățile ei), școlile superioare și celelalte instrucțiuni își vor putea continua activitatea lor culturală. In discursul pronunțat la Radio, ministrul a mai spus că departamentul său își va da toate silințele ca și celelalte instituțiuni culturale din provincie (teatre naționale, biblioteci naționale și căminuri culturale) să poată fi la dispoziția poporului și contribui la dezvoltarea sa intelectuală și morală. Jertfele ce se aduc astăzi de toți factorii culturali, dar mai ales de institutori, profesori de gimnazii și cei universitari vor fi o dovadă despre nemărginita lor dorință de a servi poporul în aceste timpuri grele.

Ministerul instrucțiunii publice mai intenționează ca să atragă în slujba națiunii toți scriitorii, savanții și artiștii din țară. Ei vor putea colabora, prin organizațiile lor, cu statul la realizarea operei de ridicare culturală a poporului. In anul trecut, din inițiativa fostului ministru al instrucțiunii publice, distinsul literat și profesor dr. B. Iatzoff, s'au ținut multe săptămâni culturale la sate, la care au luat parte scriitori și multi artiști dela teatrul național și Opera din Sofia. Aceste săptămâni au avut mare succes. Ele vor fi continuate anul acesta pe o scară mai întinsă. Pictorii și sculptorii vor face expoziții prin sate. Iar savanții vor continua să țină prelegeri la Radio. Cum guvernul ia măsuri ca fiecare sat să aibe cel puțin câte un aparat de radio, conferințele savanților se vor populariza din ce în ce mai mult.

A. D.

INSEMNĂRI ARDELENE

APĂRAREA SĂNĂTĂȚII

Problema apărării sănătății publice este iarăși la ordinea zilei în Ardeal. Ea a fost pusă direct, prin preocuparea de a se elabora o nouă organizare sanitară și indirect, prin fenomenele îngrijorătoare descoperite de oameni de știință și asupra cărora ei atrag atențiunea în mod stăruitor. Iar discuțiunile cari s'au angajat, la Sibiu și în alte centre, sunt extrem de interesante, atât cu privire la organizarea sanitară, cât și în legătură cu evoluția și proporțiile diferitelor boli sociale, cari pun în primejdie capitalul biologic.

Aproape toate sugestiile gravitează în jurul ideei centrale de a se apăra sănătatea publică prin mijloace regionale. Astfel, d. dr. I. Stoichiția, secretarul general al ministerul sănătății, pledează pentru înzestrarea inspectoratelor sanitare. Aceste inspectorate, cari sunt în funcțiune și a căror experiență s'a dovedit folositoare, ar trebui să aibă laboratorii de igienă și laboratorii pentru analizele necesare, un depozit de materiale, echipe mobile de radiologie și microradiografia pentru examinări massive în orice mediu, echipe mobile de desinfecție și deparazitare pentru combaterea epidemiilor din regiune, dispensarii mobile pentru acțiunea preventivă și curativă, precum și trenuri-băi. Un asemenea armament sanitar este strict necesar pentru a se putea întreprinde și susține în bune condițiuni o acțiune viguroasă și oficială de ridicare a sănătății publice.

D. prof. dr. Daniello sprijină și d-sa ideea unei organizații limitată la o regiune geografică pentru combaterea tuberculozei. Organizația aceasta trebue să fie complexă, adică alcătuită din mai multe instituții, cu funcțiune simultană și coordonată. Printre primele instituții, d-sa prevede dispensarul anti-tuberculor și reînființarea lui oficială. Până atunci, funcțiunea dispensarului să fie îndeplinită de institutiile și personalul plășii sanitare model, în colaborare cu medicii specialisti ai spitalelor și sanatoriilor de tuberculoză.

Dece s'a ajuns la principiul organizării sanitare regionale, este iarăși interesant de lămurit. El trebue să corespundă în primul rând realităților locale. După ultimele statistici mentionate de profesorul Daniello, tuberculoza evolutivă printre absolvenții scolilor secundare, cari au cerut să fie înscrisi la Universitatea din Sibiu a crescut dela 0.8 în 1942, la 2.3 la sută. In 1944, iar tuberculoza cu leziuni infiltrative sau nodulare, dela 2.7 în 1942, la 4.2 la sută, în 1944. Iată o realitate care nu poate fi sesizată și soluționată decât de o organizare regională înzestrată cu toate mijloacele preventive și curative.

Tot recent, doi oameni de știință, d-nii dr. E. Colbazi și dr. E. Bologa, destăinuiesc într'o dare de seamă a spitalului de boli sociale din Brașov, că numărul cazurilor de sifilis a sporit dela 200 în 1941, la 400 în 1943. Printre măsurile preconizate de cei doi medici, ei cer acelaș lucru ca și secretarul general al ministerului sănătății și profesorul Daniello, anume, înființarea de noui servicii de specialitate pentru fiecare capitală de județ.

Desigur, aplicarea practică a tuturor acestor sugestii rămâne în funcțiune de înțelegerea și importanța care li se atribue de către factorii cu răspundere ai statului. Oamenii de știință și medicii fac, în prezent, ceeace pot face și anume, să actualizeze problema apărării sănătății și să atragă atențiunea asupra ravagiilor pe cari le pricinuesc anumite boli, indicând pe calea experiențelor cele mai potrivite mijloace și instituții.

Simpla organizare sanitară regională nu spune nimic. Ea funcționează și astăzi. Cei cari o susțin, nu o invocă numai ca o delimitare teritorială, ci în deosebi stăruie asupra armamentului sanitar, indispensabil apărării sănătății publice. In directia aceasta trebue concentrată grija și eforturile bugetare ale statului.

V. M.

—⊙◆⊙—

Ședința asociației scriitorilor militari români

D. general **V. Economu**, președintele asociației, deschizând ședința, rostește un cuvânt de recunoștință pentru ostașii români, care acum 500 de ani au luptat la Varna, pentru apărarea crucii. Rostește deasemenea un pios cuvânt pentru generalul intendant **Ion Mitrescu**, încetat din viață.

Expune apoi programul de lucru al asociației și ciclul de conferințe ce se vor ține în diferite localități din țară.

D. general **G. Dabija** își desvoltă comunicarea cu privire la bombardamentele împotriva localităților și populației civile.

D. **An. Tomița Răzașul**, la cronica evenimentelor, anunță împlinirea a 440 de ani dela moartea lui Stefan cel Mare.

D. general **Gr. Constandache** propune ca membrii asociației să studieze geniile militare ale românismului, în cadrul istoriei naționale și universale, spre a se vedea prin lumina faptelor contribuția noastră luptătoare la apărarea continentului creștin.

STINGEREA BOMBELOR INCENDIARE DE TIP „BASTON"

In urma recentelor atacuri aeriene ale aviației inamice, s'a constatat că au fost lansate bombe incendiare de tip „baston" explosive.

Aceste bombe se deosebesc de cele incendiare prin aceia că au capul metalic străbătut de un șurub cu piuliță.

In interiorul șurubului se află explosivul, care aprins, sfarmă capul metalic în schije ce produc răni mortale.

Stingerea acestor bombe se face la fel cu a celor „baston" obișnuite, însă trebue așteptat într'un loc adăpostit ca explozia să se producă și numai după aceia se trece la stingerea lor.

Dacă bombele au fost observate chiar la căderea lor de un om curajos, ele pot fi luate cu mâna în primele 30 de secunde și aruncate afară, într'un loc unde nu este nimeni periclitat prin aprindere sau schije.

Cum este dificil a vedea dela distanță dacă avem aface cu o bombă incendiară explosivă sau numai cu una incendiară (forma și mărimea acestor două bombe fiind identice), nu ne vom apropia de aceste bombe decât la adăpostul unei acoperiri sau unui scut de scândură (masă, fund, etc.) de cel puțin 40 mm. grosime.

Bombele incendiare cari n'au luat foc, oricare ar fi felul lor, vor fi strânse numai sub supravegherea specialiștilor și depozitate în grămezi de 150—200 buc. pe locuri virane și păzite, apoi transportate la depozitele militare prin grija autorităților.

—⊙◆⊙—

BIBLIOGRAFIE

● A apărut nr. 7 din Revista Fundațiilor Regale, pe Iulie 1944, cu colaborarea domnilor: T. Arghezi, Ovidiu Constantinescu, Bazil Munteanu, Miron Paraschivescu, I. Agârbiceanu, Șerban Cioculescu, R. Han, Maria Golescu, G. Mărgărit, Dem. G. Nolla, Dencetru Iordana, Eugenia Mureșan, Ovidiu Papadima, Camil Petrescu, Tudor Vianu, Petru Comarnescu, Em. Bucuța, Octav Șuluțiu, Adrian Marino, Giovanni Villa, Ovidiu Drimba, I. Diacu-Xenofon, George Popa, V. Mihordea, Augustin Z. N. Pop, Dumitru Al. Nanu și pr. Vasile Vasilache.

● A apărut în editura Cartea Românească romanul „Povara recunoștinței" de C. Manolache.

INSEMNĂRI

Monseniorul Bougaud despre Socrate și Iisus

Când am împărtășit cititorilor noștri gândurile mele despre chipul cum Mauriac ni-l înfățișează pe Iisus, m'am gândit că unul din prinții bisericii creștine, Monseniorul Em. Bougaud, a scris de asemenea o carte foarte interesantă, pe cât de voluminoasă, despre viața și faptele lui Iisus Hristos.

Am făgăduit să dau spicuiri din măiastra carte a prelatului francez și mă țin de cuvânt, dar, renunțând să redau amănuntele pur istorice, aproape aceleași la fiecare autor, cu colorîtul corespunzător însă spiritului fiecăruia dintre ei, voi relevа numai felul cum acest autor stabilește deosebirea adâncă dintre concepția filozofică a lui Socrate și aceea a lui Iisus, mai mult în ce privește temelia învățăturilor propovăduite de ei.

In această privință, iată ce cugetă înaltul ierarh Bougaud: *„S'a încercat adesea să se facă o paralelă între Iisus și marile genii cari, ca și el, au întrunit și format ucenici; numele lui Socrate s'a arătat dela sine tuturor spiritelor pentrucă și el a avut cinstea să moară pentru adevăr. Dar asemănarea e numai în aparență: deosebirea e adâncă și fundamentală.*

Socrate propovăduia adevărul, Iisus Hristos se propovăduia pe sine însuși. Socrate respingea ca fără logică, fără rânduială, orice adoptare a învățăturilor lui care s'ar fi făcut numai din încredere în el, din admirația geniului său; Iisus Hristos voia ca acea convingere a ucenicilor lui să se întemeeze pe încrederea desăvârșită în cuvântul său.

Socrate, tremurând să nu fie el însuși o piedică a adevărului, se lăsa câteodată ca el să fie eclipsat și ascundea cu grije superioritatea lui, vrednic, pentru asta, de o veșnică amintire; Iisus Hristos, din contră, afirmă cu tărie și cu un sânge rece neclintit, superioritatea lui desăvârșită și trebuința de a crede în el. Dacă Iisus Hristos nu ar fi mai presus de Socrate, el ar fi fost mult mai prejos. Dar unul din ei, Socrate, învață ca om pe semeni săi, iar celălalt, Iisus Hristos, învață pe oameni ca un Dumnezeu. Și, slujindu-mă de fraza celebră a lui Rousseau, voi zice cu plăcere: dacă învățătura lui Socrate și chipul său de a lucra ca să aducă sufletele către adevăr sunt ale unui înțelept, învățătura și procedeul lui Iisus sunt ale unui Dumnezeu" (*„Iisus Hristos" de Mgr. Bougaud, pag. 501—502).*

Iată cât de limpede reiese *divinitatea* lui Crist Fiul Omului, adică omul desăvârșit, omul făcut Dumnezeu, ca să ne arate perfecțiunea divină a tipului omenesc, față de *umanitatea* superioară a lui Socrate, care niciodată n'a năzuit să se așeze pe linia Dumnezeirii.

Bunătatea divină a lui Iisus se vede limpede și din purtarea sa față de Iuda care-i dă sărutarea trădării, dar pe care Crist îl privește și căruia îi vorbește ca prieten bun și iertător.

Tocmai acest fel de a fi al lui Iisus, l-a înboldit pe Iuda să arunce arginții trădării în prevoriul celor cari îl judecau pe Cristos, rostind celebrele cuvinte atribuite lui: *„Am păcătuit vânzând sângele acestui drept"*, iar apoi s'a pedepsit singur, spânzurându-se.

Se încearcă, de foarte mulți ani, reabilitarea memoriei lui Iuda Iscariotul. S'a tipărit chiar o carte voluminoasă despre viața pământească a acestui spirit răsvrătit, despre care se spune că ar fi urmărit desrobirea Iudeilor de sub jugul roman cu sprijinul Dumnezeesc al lui Iisus, ceeace și explică marele proces al fariseilor împotriva Fiului Omului pe care-l învinovățeau că a cutezat să se dea drept Fiul lui Dumnezeu.

Citind viața lui Iisus, urmărind sufletele omenești ale vremii de atunci, cu umbrele și luminile lor, nu se poate să nu cugeți fără voe la acel etern omenesc ce stăruе parcă în toate vremurile în perenizarea vinovăției lui Cain prin jertfirea neostenită a lui Abel. Nu se poate să nu te gândești că răutatea a stat totdeauna în luptă cu binele, ca fariseii cu Iisus, aceasta poate ca să pricepem că nu putem prețui puterea binelui decât prin contrast. De aceea se zicea pe semne, în zilele de odinioară, că zeilor li-e sete de jertfe omenești, pentrucă grozăvia atâtor păcate — pe care le ispășim astăzi cu atâta amar de suferinți — se cere hrănită, săturată cu sacrificii cât mai multe și mai mari, dacă vrem să merităm într'adevăr pacea mult visată de cei mai aleși dintre noi.

LEONTIN ILIESCU

Ședința diviziunei de organizare a Academiei de Medicină

Ședința dela 10 August a fost prezidată de d. Prof. Danielopolu.

Se continuă discuția asupra asigurărilor sociale în diverse țări.

D. dr. **Metaxa Ion** expune organizarea sanitară în U.R.S.S.; organizarea satului, organizarea raionului și a regiunei sanitare. Sănătatea publică și asigurările sunt opere exclusive de stat. Arată insuficiența personalului medical.

D. prof. **D. R. Ioanițescu** face o expunere a planului Beveridge.

Sunt 6 categorii de asigurați. Restul cade în sarcina asistenței. Nimeni nu rămâne în afară de grija Statului. Asigurații sunt garantați contra a 8 riscuri: șomaj, incapacitate de muncă, bătrânețe, etc. Se adaugă două riscuri: starea copilului și nevoile femeii căsătorite. Asigurații primesc în bani minimum necesar pentru asigurarea existenței. Ingrijirea medicală se face într'un serviciu național de sănătate. Fondurile provin din contribuția muncitorului, patronului și statului.

Planul Beveridge va întâmpina dificultăți în țările agricole și de mică industrie, acestea neavând la dispoziție fondurile mari ce are Marea Britanie.

Face o paralelă între planul Beveridge și asigurările în România.

D. prof. **Popa** expune obiectul a patru proiecte de legi aduse de curând în parlamentul englez: proiectul de reconstrucții mobiliare pentru sinistrați, cel de îngrijire medicală și cel de educație a tineretului pentru familiile celor ce au participat la războiu și legea tichetului de muncă, care obligă la muncă. Această lege corectează și completează planul Beveridge.

Aminteste că în Anglia fondurile de îngrijire provin în mare parte din donațiuni și legate, colecte și dintr'un impozit sanitar.

D. prof. **Ioanițescu** preferă mutualitatea integrală în asigurări. Ea satisface principiul solidarizării profesionale.

D. prof. **Danielopolu** este de acord și propune ca din planul său de asigurări să se discute principiile următoare:

1) Principiul asigurării a unui cât mai mare număr de locuitori bogați sau săraci ai țării și în orice caz a tuturor celor cari muncesc; muncitorul agricol, proprietarul agricol, muncitorul industrial și comercial, patronul, muncitorul intelectual de toate categoriile, funcționarul de toate categoriile, familiile tuturor acestora.

2) Centimele adiționale la împozitele comunale pentru sănătatea publică.

3) Coordonarea fondurilor de medicină curativă cu trecerea sub administrația directă a unei asistențe publice a tuturor spitalelor statului, Asigurărilor, Casei Muncii C.F.R., instituțiilor particulare.

Aceste instituții rămân cu administrația fondurilor lor și fiecare varsă în bugetul asistenței un fond pentru îngrijirea bolnavilor.

4) Inființarea de stabilimente spitalicești colective pentru bolnavi de toate categoriile.

5) Principiul mutualității integrale pentru asigurările obligatorii rezervându-se capitalizarea individuală pentru cele facultative.

Comisiunea adoptă aceste principii. Din reformele engleze, comisiunea adoptă principiul minimal de existență necesar și tichetul de muncă. Până acum în România s'a dat numai ajutoare, cari sunt departe de a atinge minimum necesar pentru a asigura existența.

Se hotărăște ca în ședința viitoare să se înceapă studiul asigurărei muncitorului agricol și a sănătății publice la sate

Problema având un aspect cu totul special în România. Comisiunea decide a examina nevoile țărei noastre și a face o organizare potrivită acestor nevoi, fiind imposibil a imita în chestiunile de organizare rurală legislatiile străine. Se va lua însă din acestea ce este aplicabil situațiunei și nevoilor noastre.

Ședința viitoare Joi 17 August ora 4 d. a.

—⊙◆⊙—

PENTRU INIMILE CARITABILE

Următoarele persoane care trăesc în lipsuri și n'au nici un sprijin, fac apel la inimile miloase să le ajute:

— Traian Ionescu, str. Petrescu 11 nr. 33, prin șos. Pantelimon, văduv cu copii și bolnav de tuberculoză.

— Cristina Marinescu, strada Dincă Ștefan nr. 1, bolnavă și infirmă, cu 4 copii.

— Coman Ion, str. Petrescu 11 nr. 33, cu soția și copiii bolnavi.

— Bătrânul I. Stănescu, str. Ogorului nr. 18, prin Dudești, în fundul curții, cu soție și copil, ținuit în pat de o boală necruțătoare.

— Anica Dumitrescu, str. Dincă Ștefan nr. 1, bolnavă de piept, cu un copil.

— Marița Georgescu, aleia Păsculescu, bătrână, de 75 de ani, având de îngrijit doi copii orfani.

— Rădița Georgescu, str. Sebastian nr. 67 bis, bolnavă și văduvă cu 5 copii.

— Maria Burcescu, bolnavă de piept cu 5 copii.

— Florica Ilie, str. Sebastian nr. 67 bis, bolnavă, cu 4 copii mici.

CEREȚI LA TOATE LIBRARIILE ROMANUL DE MARE SUCCES

Mica Publicitate

EDIȚIA II

de scriitorul și autorul dramatic TUDOR MUȘATESCU

apărut în Editura „UNIVERSUL"

Cuprinsul acestui roman se desfășoară ca un minunat film de cinematograf — înfățișându-ni-se pagini veridice și interesante de viață, trecute prin prizma talentului de mare humorist al lui TUDOR MUȘATESCU

Depozitul General: Librăria „UNIVERSUL"

Prețul lei 360

De vânzare la toate librăriile

Se trimete și ramburs la cerere